

Dierenambulance Woudenberg e.o. brengt varkens groot

WOUDENBERG/SCHERPEN- ZEEL - De vrijwilligers van de dierenambulance maken veel mee. Vaak zijn dat verdrietige dingen maar soms ook leuke of heel bijzondere gebeurtenissen. Zoals het verhaal van medewerkster Guusta van Ommeren en haar twee 'verloren varkens'.

Het is oktober 2001. De dierenambulance krijgt een melding binnen dat er twee biggen in het bos liggen. Dat is uiterst ongevoel. Hoe groot ze zijn is niet bekend, de vrijwilligers gaan eerst maar eens even poolshoogte nemen en treffen inderdaad twee schattige, kleine roze biggetjes aan. De diertjes zijn hooguit een paar dagen oud en bibberen van de kou. De melder was wel zo aardig geweest de diertjes in zijn jas te wikkelen. Ze hadden echter al te lang in de kou gelegen, waardoor ze onderkoeld waren. De medewerkers van de dierenambulance volgen het goede voorbeeld. De babyvarkens worden onder de warme jas gestopt om verder op te warmen en zo gaan ze mee. Eigenlijk is dat illegaal varkens vervoeren maar de dierenambulance voelt zich verplicht om dieren in nood te helpen, dus meenemen maar.

Registratie

Vreemd is dat de dieren (nog) geen oormerken in hebben, dit betekent dat ze óf erg jong zijn óf illegaal gefokt. Vooralsnog blijft het een raadsel hoe ze daar in het bos terecht zijn gekomen. Onderweg naar een stal wordt het op eens erg warm op de schoot van vrijwilligster Guusta van Ommeren en nat wordt het ook! Als dank voor haar lichaamswarmte krijgt ze van de big onder haar jas een plas over zich heen. Nou ja, een wasmachine en een bad doen wonderen maar het stinkt wel behoorlijk! Bij de stal aangekomen is de eerste zorg om de biggetjes een warm nest te bezorgen. De volgende stap is om ze aan het eten en drinken te krijgen. Dat verloopt allemaal voorspoedig. Nu moet er geregeld worden wat er verder gaat gebeuren. De hele buurt van de vindplaats wordt afgebeld of iemand toevallig twee biggetjes mist. Dit is geheel volgens de verwachting van de dierenambulance niet het geval. Gelukkig treffen ze tijdens de telefoonronde een biggenfokker die bereidwillig diverse adviezen geeft om het kroost te verzorgen.

Gezien alle regels en vervoersbeperkingen met betrekking tot varkens wordt contact opgenomen met de Gezondheidsdienst voor Dieren. Coördinatrice van Ommeren heeft een UBN (Uniek Bedrijfs Naam) omdat ze een paar schapen heeft. Het lijkt dus snel geregeld te kunnen worden. Ze mag de big-

Guusta van Ommeren met Big; of is het Betje?

gen aanmelden, krijgt oormerken en op dat moment zijn de biggen geregistreerd en dus niet meer illegaal. Inmiddels hebben de knorrerende dames ook namen gekregen. Ze heten Big en Betje.

Naar de slachterij

Kleine biggetjes worden grote varkens. Als zich géén eigenaar meldt, zitten in de stal van dierenambulance coördinatrice Guusta van Ommeren te zijner tijd twee fraaie maar enorme krulstaarten. Een collega-vrijwilliger heeft in een televisie uitzending van 'Alle dieren tellen mee' een item gezien over stichting „t Gorke" die bemiddelt in het plaatsen van varkens, met name hangbuikzwijntjes. Dierenambulance Woudenberg en Omstreken neem contact op met deze stichting en men is bereid te helpen. 't Gorke wil een artikel in hun tijdschrift plaatsen, vergezeld van een foto. Big en Betje mogen poseren en hun portret wordt wereldkundig gemaakt.

Begin december komt het blad uit en al na één dag komt er een reactie. De lezeres is zó aangedaan door het verhaal, dat ze aan-

biedt een adres voor de biggen, die ondertussen al aardig zijn gaan groeien, te zoeken. Dat lukt onverwacht snel. Er worden contacten gelegd met mensen die de biggen willen overnemen. Uiteraard moet het vervoer wel worden aangemeld bij de Gezondheidsdienst voor Dieren en de RVV. Dan doemt een probleem op. Van Ommeren staat met haar UBN als recreant te boek en mag alléén maar varkens rechtstreeks naar de slachterij vervoeren. Nu lusten ook vrijwilligers van de dierenambulance best een stukje vlees maar Big en Betje op (laten) eten, dat ging te ver. Volgens de GD (Gezondheidsdienst voor Dieren) moet van Ommeren de status van recreant laten veranderen in een B-bedrijf en zo wordt de stal met wel twee varkens geregistreerd als een officiële zeughouderij. Compleet met AID-controle en mestboekhouding. De regelgeving in Nederland ziet niets over het hoofd.

Besmettelijke ziektes

Inmiddels groeien de twee levende karbonadjes maar door.

Gelukkig passen ze nog steeds in de stal. De dames worden dagelijks even uitgelaten op het plaatsje tussen huis en stal. Dikke pret is het dan. Samen met twee honden zijn ze aan het rennen, spelen en snuffelen, vooral oude kranten stukscheuren is een echte 'biggenhobby'. De varkentjes zijn echt uitgelaten als ze worden uitgelaten. Van de GD moeten ze ingeënt worden tegen Aujeszky, ook al een besmettelijke varkensziekte. De plaatselijke dierenarts is bereid dat in de stal te komen doen. Alweer een probleem opgelost.

Na enkele weken wachten komen dan eindelijk de vereiste papieren binnen. Ha, denkt de dierenambulance, nu kunnen we gaan vervoeren. Niets is echter minder waar! Voordat varkens vervoerd mogen worden, moet er een klinisch onderzoek komen. De dieren moeten worden onderzocht op varkenspest. Ook moet er bloed afgenomen worden om te kijken of ze geen blaasjesziekte onder de leden hebben. Uiteraard werkt de dierenambulance daaraan mee. Er zijn nu eenmaal regels waaraan alle veehouders zich moeten houden. Dus ook houders van twee varkens, tegen wil en dank. Stel voor dat door toedoen van nota bene de dierenambulance varkenspest, blaasjesziekte of een andere nare veeziekte uitbreekt. Wie herinnert zich niet het drama rond de mond en klauwzeer uitbraak.

Goede afloop

In januari, de biggen zijn inmiddels varkens geworden, arriveren de benodigde papperassen voor het bloedonderzoek. Opnieuw is de dierenarts bereid om te helpen. Hij komt bloed prikken en stuurt het op naar het laboratorium van de GD. Guusta van Ommeren neem contact op met de GD of ze er een spoedklus van willen maken, en dat willen ze wel. Als het bloed binnen is wordt het direct op kweek gezet. Het duurt dan tussen de tien dagen en drie weken voordat de uitslag bekend is.

Big en Betje groeien intussen gestaag door. Natuurlijk schiet het weer niet op. Pas begin februari komt eindelijk het bericht dat er in het bloed van de twee dieren geen sporen van blaasjesziekte gevonden zijn. Met andere woorden; ze mogen worden vervoerd nadat er natuurlijk eerst weer papieren ingevuld en verzonden zijn. Gelukkig kan de laatste papierhandel per fax verstuurd worden. Zo vertrekken op 17 februari 2002 Big en Betje eindelijk naar hun definitieve onderkomen. Vier maanden en een berg papierwerk nadat ze in het bos zijn achtergelaten. Big en Betje, het ga jullie goed.